

พระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2568

พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2568 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2568 โดยมุ่งเน้นเพิ่มสิทธิประโยชน์ให้กับลูกจ้าง ซึ่งมีเนื้อหาสำคัญดังนี้

1. ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน องค์การมหาชน หน่วยงานของรัฐ ที่ได้ทำการจ้างบุคคลธรรมดา ให้มาทำงานในลักษณะจ้างเหมาบริการ หรือในลักษณะเดียวกัน โดยจ่ายค่าตอบแทนการทำงาน เป็นรายวัน รายเดือน หรือระยะเวลาอื่น ให้หน่วยงานดำเนินการให้ผู้รับจ้างได้รับค่าตอบแทนการทำงาน มีวันหยุดประจำปี สัปดาห์ วันหยุดตามประเพณี วันหยุดพักผ่อนประจำปี วันลาป่วย วันลาคลอด วันและเวลาทำงานเวลาพักได้ไม่น้อยกว่าตามสิทธิที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และหากมีคดีที่เกิดจากข้อพิพาทระหว่างหน่วยงานผู้ว่าจ้าง กับ ผู้รับจ้างงาน ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและหน้าที่ ให้อยู่ในเขตอำนาจของศาลแรงงาน
2. ลูกจ้างหญิงมีสิทธิลาคลอดบุตรเพิ่มเป็นไม่เกิน 120 วัน ต่อครรภ์ (จากเดิม 98 วัน) โดยให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างหญิงที่ตั้งครรภ์ ในวันที่วันลาเพื่อคลอดบุตร เท่ากับค่าจ้างในวันทำงาน ตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ไม่เกิน 60 วัน หรือตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา
3. ในกรณีที่บุตรเจ็บป่วยรุนแรง มีความผิดปกติ หรือพิการ ลูกจ้างหญิงสามารถลาต่อได้อีกไม่เกิน 15 วัน โดยได้รับค่าจ้าง 50% ของค่าจ้างปกติ ทั้งนี้ ให้ลูกจ้างแสดงใบรับรองแพทย์ แผนปัจจุบันประกอบการลาด้วย
4. ลูกจ้าง (ผู้เป็นบิดา) มีสิทธิลาเพื่อช่วยเหลือคู่สมรสที่คลอดบุตรได้ไม่เกิน 15 วัน และได้รับค่าจ้างเต็มจำนวน 100% สำหรับวันที่ลา โดยต้องใช้สิทธิภายใน 90 วันนับจากวันคลอดบุตร
5. ให้นายจ้างซึ่งมีลูกจ้างรวมกัน 10 คนขึ้นไป ยื่นแบบแสดงสภาพการจ้างและสภาพการทำงานต่ออธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายภายในเดือนมกราคมของทุกปี ทั้งนี้วิธีการยื่นให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด

พระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน
(ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2568

